

เส้นทางปัจเจก

โดย Min Sen Edu 27 กันยายน 2563

ทางเดินชีวิตของแต่ละคน มีความแตกต่างกัน โดยมากมักจะเริ่มต้นด้วยการหาจากสิ่งที่ตนเองชอบ และตนเองถนัด และพัฒนาสิ่งเหล่านี้ไปให้ได้ดีที่สุด ซึ่งบทบาทของโรงเรียนจะเป็นผู้ให้เราได้ค้นหาแนวทางที่เราถนัด โดย Howard Gardner ได้พยายามแบ่งคนออกเป็น 8 กลุ่ม คือ เก่งตรรกะหรือคณิตศาสตร์ เก่งภาษา เก่งดนตรี เก่งการใช้ร่างกาย (นักกีฬาหรือศัลยแพทย์ ฯ) เก่งการมองแบบพิเศษ (วิศวกร และสถาปนิก ฯ) เก่งสื่อสารกับคน (การตลาด ฯ) เก่งการแยกแยะ (นักธรรมชาติวิทยา ฯ) เก่งการเข้าใจตนเอง (ปรัชญา และนักบวช ฯ) การที่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ ทำให้เราหาความสามารถตนเอง เพื่อที่ว่าเราจะได้หาแนวทางดำรงชีวิตต่อไปได้ในเกณฑ์มาตรฐานของสังคม แต่หลายคนในประเทศไม่ได้รับการพัฒนาในสิ่งเหล่านี้ ทั้งด้วยปัจจัยตนเอง ที่ไม่ต้องการพัฒนา หรือการขาดซึ่งโอกาสที่จะเข้าถึงการศึกษาที่ช่วยในการพัฒนา

แต่การเป็นปัจเจกที่จะประสบความสำเร็จนั้น แตกต่างจากเส้นทางปัจเจกของคนทั่วไป ซึ่งมักจะมีเส้นทางที่แตกต่าง ซึ่งจากการพัฒนามาจาก Hero's Journey ของ Joseph Campbell จะพบว่าจะต้องมีอะไรบางอย่างที่จะดึงเราออกจากพื้นที่ปลอดภัย หรือพื้นที่แห่งความสบายที่เราถนัดและเราชอบอยู่แล้ว และเราต้องมีความกล้าพอที่จะก้าวผ่านออกมา มาอยู่ในพื้นที่แห่งการผจญภัย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เราไม่รู้จัก ไม่

คุณเคย ความสามารถของเราอาจจะไม่ได้ช่วยอะไรเรามากมายนัก หลายคนไม่สามารถก้าวข้ามออกมาได้ เนื่องจากความกลัว ความเกียจคร้าน หรือติดอยู่กับสถานะ และสร้างข้อแก้ตัวต่าง ๆ ให้กับตนเอง แต่คนที่จะประสบความสำเร็จ คือ คนที่ทนต่อเสียงเรียกร้องภายในไม่ได้ และพร้อมที่จะเริ่มเดินก้าวแรกออกจากพื้นที่แห่งความสบาย

เมื่อออกมาแล้ว เขาเหล่านั้นต้องเผชิญกับความเครียด และความขัดแย้งต่าง ๆ มากมายที่พยายามดึงเรากลับเข้าไปสู่พื้นที่แห่งความสบาย ซึ่งหลายคนก็ไม่สามารถผ่านไปได้ แต่คนที่ประสบความสำเร็จจะต้องผ่านสิ่งเหล่านี้ และเมื่อผ่านแล้ว เขาก็จะได้พบบทเรียนสำคัญต่าง ๆ ในแต่ละก้าวอย่างที่ผ่านไป ทำให้พวกเขาเหล่านั้นเติบโต ในหน้าที่การงาน แต่ที่สำคัญที่สุด คือ การเติบโตภายใน ด้วยการที่จะยอมรับความผิดพลาด ยอมรับความล้มเหลว และเรียนรู้จากสิ่งเหล่านี้ รวมถึงยอมรับความลำบาก และความอดทนต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามา และสิ่งนี้เองที่จะทำให้เรามีสติ มีความสุขุม แต่อย่าพึ่งนี้กว่าจะจบ

บทเรียนสำคัญที่ยิ่งใหญ่เกินตัวเรากำลังจะเดินทางเข้ามา และเมื่อบทเรียนนี้เข้ามา หลายคนมักจะหมดสภาพ ท้อแท้ หดหู่ แต่ก็เสมือนกับนวนิยายทั่วไป ที่มักจะมีครู หรือหัวหน้าที่เป็นบุคคลพิเศษ ที่เข้ามาช่วยเหลือทั้งในแง่กายภาพ ปัญญา หรือชี้แนะแนวทาง ช่วงนี้เองที่จะเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญ ที่เราจะเลือกเส้นทางชีวิตที่จะมีความสุขระยะสั้นต่อไปในชีวิต ด้วยการเลือกไปสู่ทรัพย์สินเงินทอง ตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือการจะเลือกเส้นทางที่จะมี

ความสุขระยะยาว ที่อาจจะไม่ได้เงินทอง แต่ตอบตรงกับความต้องการจริงแท้ของชีวิต (ซึ่งแน่นอนก็แตกต่างกันไปแบบปัจเจก)

เมื่อผ่านบทเรียนนั้นแล้ว หลายคนอาจจะต้องสูญเสียความสัมพันธ์กับคนที่เคยรัก เคยผูกพัน มีความขัดแย้งกับความเชื่อเดิม ๆ ที่เคยมี แต่สิ่งที่เขาได้รับ คือ การเติบโตภายใน ที่รู้สึกเข้าใจและยอมรับความเป็นตัวตนของตนเองอย่างแท้จริง หลายคนจะเป็นคนที่มีความสุขภายใน ซึ่งอาจจะปลีกแยกตัวออกไปจากสังคม ไปอยู่ในวิถีของตนเองอย่างมีความสุข คล้ายกับปัจเจกพุทธะ แต่อีกหลายคนจะก้าวต่อไป ซึ่งเข้าไปอยู่ในอีกสถานะ คือ การกลับมาสู่สังคม หรือบ้านเดิมที่ตนเองได้ออกมาก การกลับมาครั้งนี้เพื่อเป็นผู้เผยแพร่ หรือเป็นตัวอย่างให้กับคนรุ่นหลัง ให้เข้าใจแนวทางหนึ่ง ที่อาจจะเป็นแนวทางให้ใครบางคนได้เดินทางต่อไป หรือรวมทั้งอาจจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้กับปัจเจกอื่น ๆ เหมือนกับสิ่งที่ตนเองเคยได้รับมา ซึ่งโดยมากกลุ่มคนที่เลือกความสุขระยะสั้นนั้นจะได้รับการยอมรับอย่างมาก และพร้อมจะเดินทางกลับมาสู่สังคมเดิม เพื่อให้ได้รับการยอมรับยิ่งขึ้น แต่ในในระยะนี้ กลุ่มคนอีกกลุ่มที่เลือกความสุขระยะยาวนั้น ก็จะกลับมาด้วยเช่นกัน ซึ่งต้องมาเผชิญ ความเครียด ความขัดแย้งอีก เพราะคนในสังคมเดิมนั้นยังไม่สามารถเข้าใจพวกเขาได้ แต่ด้วยการเติบโตภายใน เติบโตทางจิตวิญญาณ คนเหล่านี้มักจะไม่ว่างเหินห่างมากนักกับสิ่งแวดล้อมภายนอก และพร้อมทำในสิ่งที่ตนเองเชื่อมั่นต่อไป

สำหรับคนที่เลือกความสุขระยะสั้นหลายคน เมื่อเข้าสู่บั้นปลาย

ของชีวิต ก็สามารถหาความสุขในระยะยาวได้ ถ้าสามารถปรับตัวและก้าวออกมาจากพื้นที่ความสบายทางกาย มาสู่ความสุขทางจิตได้ แต่โดยมากมักจะเสพติดอยู่กับวิตถุนิยม และยากที่จะก้าวออกมาได้ ก็ย่อมได้รับความพึงพอใจ มากกว่าความสุข เพราะสุขใดจะเสมือนความสงบนั้นไม่มี

หากต้องการศึกษาเรื่องอื่นเพิ่มเติม สามารถติดตามได้จาก www.minsenconcept.com